

NO 361

Ella De Winter

Inkijkexemplaar

NO

361

Ella De Winter

Eerste druk 2022
Copyright © Ella de Winter

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslag illustratie Roland De Winter
Profielfoto Griet De Winter
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-18-8 | NUR 280
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

NO 361

Voor alle lezende jongeren

1

Chaos. Mensen vluchten alle richtingen uit, nergens naartoe, nergens van weg. Gegil, geschreeuw, een knal.

Ik schrik wakker.

Alweer dezelfde nachtmerrie. Door het gat waar mijn raam ooit zat, kijk ik naar de klok van de kerktoren van mijn ooit zo mooie New Orleans. Verwoest door de grote oorlog die deze wereld nog steeds teistert. Hoeveel jaar al? Eén uur tien. Ik kijk om me heen in de kamer waarin ik al jaren woon. Ik heb niet veel bezittingen. Een bed, een verzameling aanstekers, sommige werkend andere niet. Nog wat spullen hier en daar die ik over de jaren heen verzameld heb. Ik grijp naar de waterfles, leeg. Dat betekent de ellenlange tocht naar de bron met zuiver water.

De enige geluiden die ik hoor, komen van een paar dieren en de klok die nog altijd tikt.

Jaren geleden speelde er in de straten vrolijke jazzmuziek, nu niets, gewoon stilte. Een tocht van vijf uur, en dan nog eens teruglopen met water.

Ik trek de kar met tien bidons achter me aan. Na een uur of twee is de stad al ver achter me, ik ben bijna halverwege en hier wordt het moeilijk: ruwe stenen, rotsblokken en geen verharde weg. De waterbron is een heel vredige plaats. Een vijver die uiteindelijk uitloopt in een smal riviertje, een plek waar dieren samenkomen. Weg van de stad, de vervuilde lucht, de toegetakelde gebouwen. Omringd door bomen en natuur.

De weg ernaartoe is ruw. Overblijfselen van de stad en de mensen die er ooit woonden blokkeren grote delen van de weg en iets dat ooit een mooi wandelpad moet

zijn geweest, is nu volledig overwoekerd met allerlei onkruiden en grassen.

Soms is het raar om te beseffen dat de stad die ooit zo druk bevolkt was, nu helemaal leeg is. Ik begin stilaan honger te krijgen, maar eten ben ik nog niet tegengekomen. Over mijn familie weet ik niets meer. Had ik een broer of zus? Geen idee. Mijn ouders ben ik ook vergeten. Ik heb niemand meer gezien na de knal. Het enige wat ik nog van hen heb, is een zakmes, wat handig is als je alleen in een totaal verlaten stad woont. Ik kijk naar mijn linkerarm, waar NO 361 op staat. NO 361, ik vermoed dat het mijn naam is. Alhoewel ik niet echt een naam nodig heb onder deze omstandigheden, aangezien er mij niemand kan aanspreken.

Ik hoor iets en stop. Ik spits mijn oren voor wat misschien voedsel is. Achter een struik beweegt iets. Ik grijp naar mijn mes. Een haas? Iets groters ...? Nu moet ik me goed concentreren en geduld hebben. Ik stop mijn mes weer weg en ruil het in voor de boog en aluminium pijlen die ik heb meegenomen. Met een pijl in de aanslag richt ik me op het geritsel in de struik.

Voorzichtig trek ik de pees strak naar achter, stuur mijn mikpunt nog een laatste keer bij en laat los.

Een ijzige kreet. O nee, een wilde hond! Heb ik hem geraakt?

Voorzichtig ga ik kijken, en inderdaad, het is een wilde hond die begint te blaffen en me probeert te bijten. Hij heeft echter te veel pijn. Het blaffen wordt stilaan janken. Veel tijd om na te denken heb ik niet; als ik hem niet help, zal hij sterven. Het is een mooie hond met een zwarte vacht en groene ogen. Ik voel me schuldig omdat ik het dier verwond heb.

Wij mensen vernietigen niet alleen dieren, maar ook andere mensen. Zoveel oorlogen, deze moet nu al bijna

vijftig jaar bezig zijn. Sinds 2164, dat las ik in een krant die ik in een verlaten winkel vond.

Langzaam stopt de hond met janken en kijkt naar me met een blik die ik nooit zal vergeten, de eerste keer sinds de knal dat ik iemand recht in de ogen kijk. Het groen in de ogen van de hond is prachtig. Ik besluit om hem mee te nemen totdat hij weer op zijn eigen pootjes kan staan. We vertrekken samen, en om eerlijk te zijn is het wel leuk om gezelschap te hebben.

Nog steeds sterf ik van de honger, gelukkig vind ik na een kwartiertje een boom vol rijpe peren. Ik strek mijn armen en kan net niet bij de laagste peer. Al ijsberend probeer ik een oplossing te bedenken, en dan schiet me iets te binnen, mijn mes!

Ik pak het uit mijn zak die om mijn linkerschouder hangt en op mijn rechterheup leunt.

Het mes klap ik open, ik ga op mijn tenen staan en steek het mes in de peer en trekt hem naar beneden.

Helaas, het lukt niet.

Van de grond pak ik een stok en probeer de vrucht er zo voorzichtig mogelijk af te halen. Het lukt, de peer valt op de grond. Het sap loopt van mijn kin, terwijl ik haastig een tweede hap neem. Vers voedsel vind ik alleen maar als ik uit de stad ben, anders moet ik blikken voedsel, chips en andere dingen die lang houdbaar zijn vinden in verlaten nachtwinkels of supermarkten. Haastig sla ik nog een stuk of zes peren van de takken af. De zon begint al redelijk westelijk te staan, het zal bijna vier uur zijn.

Twee uur later komen we eindelijk aan bij de bron. Hier komen veel kleine dieren maar ook wat grotere zoals een zwarte beer. Ze vallen elkaar niet aan. Hier heerst rust en vrede.

Alle dieren drinken van de bron naast de waterval.

Ik pak de hond en zet hem bij het water. Ook ik neem een paar grote slokken van het frisse water. Het water is altijd het lekkerst aan de bron zelf, dan heeft het nog geen uren in een plastic bidon gezeten. Een voor een vul ik de bidons met het frisse bronwater om ze daarna op de kar te stapelen. De hond is ondertussen gestopt met drinken. Rond mij zie ik overal dieren, en ik denk: Misschien toch eens iets anders dan peren. Toch voelt het raar om zo'n mooie, rustige en vredige plek te verstoren. Dit doet me denken aan de slag op mijn stad. Zowel ik als de hond hebben honger, dapper besluit ik toch een zwijn neer te halen, wel probeer ik zo ver mogelijk van de beer te blijven. Ik haal mijn pijl en boog weer boven en leg meteen een pijl op de pees, ik mik op zijn hoofd en laat de pees los. Een fractie van een seconde later schreeuwt het zwijn, de dieren schrikken en lopen hard weg. Ik sleur het zwijn naar de kar en kijk rond op zoek naar een plek om mijn kamp op te slaan.

Vrij snel vind ik een geschikte plek. Eerst trek ik de kar naar me toe en daarna het zwijn.

Ik sprokkel wat hout, leg er wat droog gras op en daarop kleine dunne dennentakjes.

De grotere takken hou ik voor als het goed brandt. Met mijn aansteker steek ik het gedroogd gras in de fik. Het vuur wakkert snel aan en ik gooi de grotere takken erop.

De avond valt, de zonsondergang hier is prachtig. Het zwijn ligt klaar om aan stukken gesneden te worden. Ik snij de voorpoten ervan af en geef een van de twee aan de hond, die hem met plezier opeet.

Ik scherp een lange tak met mijn mes, steek er het vlees op en hou het boven het vuur. De geur van gebakken vlees kruipt in mijn neus.

2

Iedere dag in mijn leven is een beetje hetzelfde. Ik word wakker, doe wat ik moet doen zoals eten halen, sommige dagen water halen ..., dan loop ik gewoon wat van gebouw naar gebouw en niet veel later ga ik slapen. Nu is het anders, de hond heeft aandacht nodig, en het is interessant als je wat gezelschap hebt. Ik praat tegen de hond. De afgelopen jaren praatte ik hardop tegen mezelf, gewoon zodat ik het niet zou verleren.

Het is nu weer een van die gewone, alledaagse dagen. Ik heb eten voor een tijdje en ik ren wat over de daken van de stad. Ik stop om op adem te komen en om te luisteren naar de weinige geluiden die je hier kan horen. Het geluid van een paar dieren, het getik van de torenklok, mijn eigen adem en ... nog een ander geluid? Ja hoor, nog een geluid. Voetstappen. Niet die van mij, ook niet van een dier. Ze lijken wel heel erg op die van mij, maar ... ik sta stil! Voorzichtig loop ik in de richting waar het geluid vandaan komt. Ik zie niemand, maar hoor het nog steeds. Het moet wel een mens zijn. Hoe kan dat? Hier is al jaren niemand meer geweest. En dan zie ik de oorzaak. Iemand stapt rustig over het grote plein van New Orleans, het plein waar de klok staat. Ik probeer wat dichterbij te komen. De persoon is zodanig ver weg dat ik alleen een silhouet zie.

Ik ben nu twintig meter van haar verwijderd, het is duidelijk een meisje. Het is niet dat ik het verschil tussen een man en een vrouw niet meer weet, het zijn gewoon de meeste persoonlijke herinneringen die ik niet meer heb.

Het meisje kijkt rustig om zich heen. Ze lijkt op haar